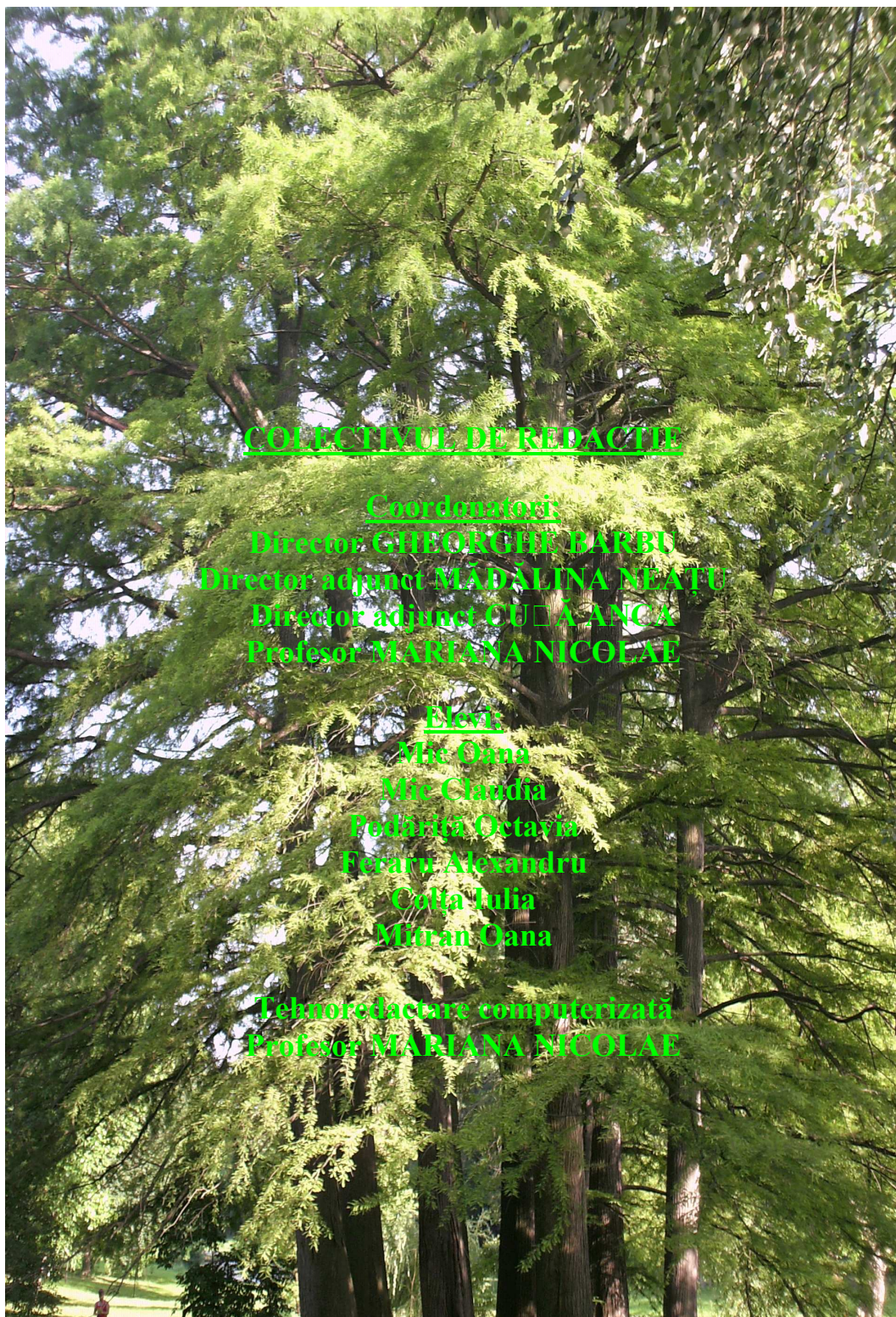

OZON

**ANUL I NR. 1, NOIEMBRIE 2008
GRUPUL ȘCOLAR TRANSPORTURI AUTO
CRAIOVA**

OZON

COLECȚIUNUL DE REDACȚIE

Coordonatori:

Director: GHEORGHE BARBU
Director adjunct: MADALINA NEATU
Director adjunct: CUIȚĂ ANCA
Profesor: MARIANA NICOLAE

Elevi:

Mic Oana
Mic Claudia
Podârjită Octavia
Feraru Alexandru
Călia Iulia
Miran Oana

Tehnoredactare computerizată
Profesor: MARIANA NICOLAE

CALENDARUL EVENIMENTELOR ECOLOGICE

DATA	EVENIMENTUL ANIVERSAT
<i>2 februarie</i>	<i>Ziua Mondială a Zonelor Umede</i>
<i>15 martie -15 aprilie</i>	<i>Luna Pădurii</i>
<i>22 martie</i>	<i>Ziua Mondială a Apei</i>
<i>1 aprilie</i>	<i>Ziua Internațională a Păsărilor</i>
<i>15 Aprilie</i>	<i>Ziua Pădurii</i>
<i>22 aprilie</i>	<i>Ziua Pământului</i>
<i>10 mai</i>	<i>Ziua Păsărilor și a Arborilor</i>
<i>15 mai</i>	<i>Ziua Internațională de Acțiune pentru Climă</i>
<i>24 mai</i>	<i>Ziua Parcurilor Naționale</i>
<i>5 iunie</i>	<i>Ziua Internațională a Mediului</i>
<i>8 iunie</i>	<i>Ziua Mondială a Oceanelor</i>
<i>17 iunie</i>	<i>Ziua Internațională pentru Combaterea Deșertificării</i>
<i>21 iunie</i>	<i>Ziua Soarelui</i>
<i>29 iunie</i>	<i>Ziua Internațională a Dunării</i>
<i>11 iulie</i>	<i>Ziua Mondială a Populației</i>
<i>9 august</i>	<i>Ziua Grădinilor Zoologice și Parcurilor</i>
<i>16 septembrie</i>	<i>Ziua Internațională a Stratului de Ozon</i>
<i>22 septembrie</i>	<i>Ziua Europeană fără Mașini</i>
<i>23 septembrie</i>	<i>Ziua Mondială a Curățeniei</i>
<i>25 septembrie</i>	<i>Ziua Internațională a Mediului Marin</i>
<i>1 octombrie</i>	<i>Ziua Mondială a Habitatului</i>
<i>4 octombrie</i>	<i>Ziua Mondială a Animalelor</i>
<i>31 octombrie</i>	<i>Ziua Internațională a Mării Negre</i>
<i>8 noiembrie</i>	<i>Ziua Internațională a Zonelor Urbane</i>
<i>14 decembrie</i>	<i>Ziua Internațională de Protest Împotriva Reactoarelor Nucleare</i>

ANIMALE OCROTITE

Pantera zăpezilor

Clasa: Mammifera

Familia: Felidae

Genul și specia: Panthera uncia

(Irbisul sau pantera zăpezilor)

Animal superb ca toate felinele, **irbisul** nu ajunge la dimensiunile tigrlui, corpul său, cu coadă cu tot, măsurând în jur de 2 metri. Adultul cântărește între 25 și 50 de kilograme. Seamănă la înfățișare cu leopardul, dar are picioarele mai scurte și trupul mai alungit.

Structura blănii trădează adaptarea la rigorile climatului la înălțime. Ea este groasă, deasă, cu peri lungi pe abdomen. Culoarea variază destul de mult, de la gri deschis până aproape de alb. Coada groasă, stufoasă este purtată cu eleganță. Petele, așa numiții oceli, sunt gri întunecate sau negre, cele de pe spate ajungând să măsoare, în diametru, până la 5 centimetri. Burta, pieptul și partea internă a labelor sunt albe. Contrar celorlalți membri ai grupului panterelor, care nu torc irbisul are această particularitate remarcabilă.

Irbisul este o felină al cărei mod de viață a rămas, până astăzi misterios. Biologia sa, spre deosebire de cea a rudelor apropiate, este cunoscută doar în parte. Animalul a fost puțin studiat, având în vedere mediul în care trăiește, greu accesibil cercetătorilor, dar și din pricina rarității sale. De aceea sunt foarte puține observații făcute chiar în natură.

Hrana irbisului este formată, în principal din rumegătoarele care trăiesc pe înălțimi – mufloni, oi și capre sălbatice, dar și din animale mai mici care trăiesc pe înălțimi ca marmotele.

Vizuina irbisului se află, de obicei, într-o crăpătură de stâncă și, se pare, nu este schimbată prea des. Este un animal solitar, marcându-și teritoriul așa cum fac toate felinele, prin zgârieturi pe trunchiurile copacilor, prin fecale sau urină cu miros pătrunzător și persistent. Împerecherea are loc în cursul iernii femela fiind în călduri numai șapte zile. *Ea naște apoi în aprilie sau mai, doi până la cinci pui.* La naștere, aceștia cântăresc între 300 și 700 de grame; deschid ochii după nouă zile, iar la sfârșitul verii sunt deja capabili să-și urmeze mama la vânătoare.

Răspândită pe vaste teritorii, **pantera zăpezilor a fost întotdeauna un animal rar, dar astăzi ea se află în prag de dispariție.** *Cauzele sunt multiple: capturări fără noimă, pentru a satisface cererea tot mai mare a grădinilor zoologice, comerțul internațional de blănuri care prosperă în ciuda unei legislații aparent severe, și, nu în ultimul rând, înmulțirea așezărilor umane în teritoriile pe care le frecventau felinele. O statistică veche, din 1962, stabilea numărul animalelor ucise pentru blană, la cifra aproximativă, de 1000 pe an. Dacă acest ritm s-a menținut, irbisul are puține șanse de supraviețuire. Este adevărat că pantera zăpezilor poate trăi și în spațiile meschine ale grădinilor zoologice.*

Mic Claudia Alexandra – IX B

ANIMALE OCROTITE

Panda uriașă

Faptul că **panda uriașă** numită și **ursul de bambus** este atât de cunoscută și populară în întreaga lume, se datorează aspectului etrăgător și ușor de recunoscut. Constituția sa este robustă, specifică urșilor; culoarea de fond a blănii este albă, iar picioarele, umerii și toracele sunt de culoare neagră; în zona urechilor precum și în jurul urechilor, blana este de asemenea neagră. Ochii sunt mici, asemănători cu ochii pisicilor, pupilele au aspect de fantă verticală.

În libertate, **panda uriașă** se găsește doar în câteva puncte izolate ale unor păduri răcoroase și umede, situate la altitudinea de 1200-1400 m în munții centrali ai Chinei de Sud. Aici crește hrana preferată a ei, bambusul. Pădurile de bambus se întind pe o arie de aproximativ 30 de mii de kilometri pătrați, dar *panda este răspândită pe o zonă de cel mult 6000 de kilometri pătrați*. Panda duce o viață nocturnă, umblând după hrană de la apusul soarelui până în zori. În timpul zilei dorm sau se odihnesc, dar nu au „locuință” permanentă; se adăpostesc în diferite locuri protejate, de exemplu printre stânci, sau printre rădăcinile unui copac. Deși panda uriașă este considerată animal carnivor meniul său este format în mare parte din substanțe vegetale, în primul rând din frunze, muguri și vlăstari de bambus. Se așează în mijlocul unui grup de bambus, rupând cu labele din față tulpinile de bambus. După ce a rupt-o, consumă planta în totalitate, cu frunze, muguri și tulpină cu tot.

Când este trează, *iși petrece majoritatea timpului cu hrănirea*, uneori 16 ore pe zi. Pentru a-și menține greutatea mare a corpului, este nevoită să consume cantități enorme de bambus. Pe lângă bambus, panda uriașă consumă și alte plante, de exemplu flori, ciuperci, bulbi de plante, rădăcini, scoartă de copac. Dacă are posibilitatea, mănâncă și câte un mamifer mic, pește sau hoituri. La fel ca rudele ei, urșii, jefuiește uneori fagurii de albină.

De la descoperirea pandei uriașe ca specie de sine stătătoare, **numărul indivizilor a scăzut brusc, în prezent fiind considerată nu doar o specie periclitată, ci una condamnată aproape sigur la dispariție. Motivul principal al scăderii numărului lor este reducerea mediului de viață, în urma expansiunii civilizației umane.**

Soarta pandei uriașe, simbolul Fundației Mondiale pentru natură este urmărită cu atenție în întreaga lume, guvernul chinez, de la sfârșitul anilor 1950, depunând eforturi serioase pentru salvarea speciei. Au fost înființate rezervații separate în mediul natural de viață al pandei, populațiile fiind supravegheate și protejate.

URIAȘII VERTEBRATELOR

Mi-am propus să vă prezint unele aspecte privind viața animalelor pe care eu le-am descoperit în diverse cărți și care sunt convinsă că vă vor interesa. În acest prim număr voi evidenția animale care excelează prin dimensiunile lor.

Existența unor uriași ai faunei terestre se explică prin spațiile largi ale mărilor și oceanelor și este înlesnită de faptul că plutirea în apă ușurează greutatea corpului – în cazul gigantilor oceanici, ori prin bogata vegetație a savanelor tropicale și pădurilor ecuatoriale – în cazul gigantilor terestri.

Incontestabil, uriașul numărul unu al animalelor este **balena albastră** (*Balenoptera musculus*). Exemplarul cel mai impunător a fost vânat în 1922, în zona Atlanticului de Sud. Avea 33 m lungime și cântărea 185000 kg. De obicei balenele albastre măsoară 20-30 m lungime și cântăresc 130000 – 140000 kg, deci greutatea a 2000 oameni sau a 30 de elefanți. Jumătate din greutate o reprezintă carnea, cam 8000 kg sângele, 3150 kg limba, iar inima, lungă de 1 m, cântărește aproape 700 kg. Deși greoaie, ele pot atinge viteze de 30-35 km pe oră, ceea ce presupune puterimecanice de circa 550 cai putere.

Balena albastră se hrănește cu vități marine mici, peștișori și un neam preferat de crevete *Euphausia superba*, care formează imense aglomerări la adâncimea de 100-200 m. Porția la o masă este de aproximativ o tonă. Ea dețineși un alt record mondial absolut, cel al vitezei de creștere. Dintr-un ou abia vizibil, embrionul se dezvoltă în zece luni și trei săptămâni. Puiul măsoară la naștere 6-7 m și cântărește 2000 kg. După șase luni de la naștere măsoară 16 m, iar după 2 ani poate atinge dimensiuni maxime de 2-3 m.

Campionul animalelor terestre este **elefantul african** cu urechi ascuțite (*Loxodonta africana*). La muzeul de istorie naturală al Institutului Smithsonian din Washington se găsește împăiat cel mai mare exemplar de elefant, vânat în 1955 în zona fluviului Cuando, în sud-vestul Angolei. Înălțimea sa până la umeri era de 4m, lungimea de 10m, circumferința pântecului de 6m, iar greutatea de 11000 Kg.

Cei mai lungi colți de elefant au fost înregistrați în 1903 pe teritoriul actualului stat Congo: unul avea 3,49m, celălalt 3,35m, iar greutatea fiecăruia oscila în jurul a 100 kg.

Un record original, acela al raportului dintre greutate și viteză de deplasare, îl deține **rinocerul**, care la o greutate de 3000 kg, dezvoltă o viteză de 45 km pe oră. Izbitura dată cu cornul său la maximul vitezei este comparabilă cu șocul unei mașini de o tonă lansată cu 100 km pe oră.

Cel mai înalt animal, un adevărat periscop al savanelor africane, este **girafa** (*Giraffa camelopardis*). Recordul atins de un exemplar capturat în 1963 este de 6,09m. Celebritatea girafelor este adusă de nesfârșitul lor gât, care are însă tot 7 vertebre ca și gâtul omenesc. Dacă înălțimea îi permite să atingă frunza copacilor până la 5-6 m înălțime, în schimb ea e pisă în dificultate când dorește să pască iarbă sau să bea, fiind nevoită să se chinuie desfăcându-și larg picioarele din față pentru a se putea apleca până la pământ.

Mic Oana XA

GRĂDINA ȘCOLII – CARTEA NOASTRĂ DE VIZITĂ

Pregătirea grădinii din fața școlii împreună cu elevii pentru venirea primăverii.

Natura s-a deschis în fața omului dăruindu-i din plin bunurile sale, fără a cere, în schimb, vreo răsplată. Omul însă, de multe ori, nu a știut sau a uitat să ocrotească, să păstreze aceste bunuri pentru sine și pentru ai săi.

Elevii Cercului de ecologie OZON au încercat să dăruiască „puțin” naturii.

COPACUL COPACUL

Imaginați-vă cum ar fi să fii un copac în centrul Craiovei. Ai avea o viață foarte grea. Toată lumea știe cum este să fii cu mașina într-o intersecție în plină zi: un zgomot infernal, agitație pe trotore și pe șosea și un aer irespirabil. Pentru oameni acești factori sunt foarte dăunători, dar nu numai pentru ei, și plantele din jur sunt afectate. Copacul trebuie să suporte gazele care ies din mii de țevi de eșapament și se observă cu tristețe că în fiecare an, în loc să-și mărească umbra, arborele pierde podoaba sa verde

Mitran Oana VI A

Glume

Ursul: Măi, când urlu eu încremenește toată pădurea!
Leul: Măi, când rag eu nu se aude musca în junglă!
Găina: Când tu ești eu înghetează toată planeta!

Metodă logică de vânat iepuri:

Materiale necesare: o cărămidă, un morcov și un pumn de piper.

Mod de operare: Te duci în pădure și pui cărămida într-un loc deschis, unde poate fi observată cu ușurință. Peste cărămidă așezi morcovul, iar peste morcov presari piperul. Apoi, te ascunzi în desiș. Iepurele vine, vede morcovul, dă să-l mănânce, inspiră piperul, strănută și se dă cu capul de cărămidă.

Doa râme stau la o cafea: - Unde e, dragă, bărbatul?
- La pescuit!

Doi purici merg pe o motocicletă.
Cel din spate zice: - Oprește, măi, că mi-a intrat o muscă în ochi!

Miriapodul, timid, cu privirea în pământ îi spune miriapodului:
- Ții, mie îmi cam place de tine! Miriapodul, roșind, răspunde:
- Ți mie îmi cam place de tine! Și s-au luat de mână, și s-au luat de mână, și s-au luat de mână, și s-au luat de mână, și s-au luat de mână, și s-au luat de mână...

De ce poartă elefanții sandale? Ca să nu se scufunde în nisip.
De ce bagă struții capul în nisip? Ca să caute elefanții care n-au avut sandale.

De ce nu e voie să se circule în junglă între orele 14 și 17? Fac elefanții parașutism.
De ce sunt crocodilii plași? Au trecut prin junglă între orele 14 și 17.

Se duce iepurele la urs și îi spune:
- Bă, ursule, au făcut bere cu numele tău!
- Da, mă? - Da.
Se duce ursul la magazinul din colț și spune:
- Da-mi și mie un Danu.

Pisica-mamă către motănel:
- Nu mai sta, dragă, lângă televizor, că te umpli de purici.

De ce are ciocănițoarea cioc? Ca să nu dea cu capul de copac.

Un savant studiază un purice. Îl așează pe o hârtie și îi strigă „Sari!”. Puricele sare. Savantul îi taie picioarele, îl pune iar pe o hârtie și îi strigă: „Sari!”. Puricele nu mai sare! Savantul notează: „După ce i se taie picioarele, puricele nu mai aude”.

Într-o pădure se deschide un supermarket. Toate animalele se așează la coadă. Lupul, vulpea, ursul ajung mai la urmă. Deodată apare iepurele și vrea să treacă de urs, care era ultimul. Ursul supărat îl ia pe iepure la bătaie, în cele din urmă iepurele scapă și vrea să treacă mai departe dar dă de vulpe care supărată că iepurele vrea să o ia înaintea ei îl ia la bătaie. Iepurele scapă și de vulpe și ambițios vrea să treacă și mai în față, dar dă de lup care vrea și el să-l ia la bătaie.

Atunci iepurele supărat începe să strige:
- Să mor dacă mai deschid magazinul astăzi!

Leul și strușul organizează un joc de fotbal. Echipa strușului conduce cu 4 la 0 dar la pauză intră și miriapodul și bagă 5 goluri unul după altul. Leul, uimit, îl întreabă:

-Da' în prima repriză unde ai fost măi?
Miriapodul răspunde: - M-am legat la șireturi!

Care e cel mai fericit animal? Vaca pentru că are și lapte și corn.
Dar cel mai nefericit animal? Tot vaca, pentru că deși are și lapte și corn, nu mănâncă decât iarbă.

Ce face un liliac într-un cuptor cu microunde ? Ascultă muzică.

De ce are elefantul ochii roșii? Ca să se ascundă în cireș.
Ai văzut vreodată elefanți în cireș? Nu!
Păi dacă s-au ascuns bine!!!

În ce condiții ai ghinion când întâlnești o pisică neagră? Dacă ești șoricel!

Floarea de colț - O stea în pericol

Cu toții știm că floarea de colț este o emblemă a creștelor Carpaților și că ea nu crește decât pe versanți abrupti și pe stâncăriile greu accesibile ale culmilor montane. Există însă în România un loc unde această floare poate fi întâlnită, din păcate, din ce în ce mai rar și aici, la o altitudine incredibilă - 600m. Să pătrundem în arealul fascinant al munților Trascăului, în cheile Întregalde și să descoperim această raritate.

Floarea de colț (*Leontopodium alpinium*), este emblema regiunii, coborând în cheile Întregale la una dintre cele mai joase altitudini din țară (sub 600m). Botanistul Alexandru Borza a făcut, prima oară în 1911, un studiu amănunțit al florii de colț din acest loc, de altfel, el fiind cel căruia i se datorează declararea florii de colț monument al naturii, în 1931.

Aspectul gingașei flori a dat naștere unei bogate terminologii la români: Albumiță, Albumeală, Floarea albă, Floarea de colț, Floarea reginei etc.

Arealul său de răspândire pare să se fi redus de la cercetările lui Borza încoace, când marele botanist a identificat plante și în alte zone de pe malul drept al Văii galdei. Rădăcinile supraviețuiesc cu grei mâinilor turiștilor și păscutului vitelor. De altfel suprapășunatul în rezervație, chiar pe versantul unde crește floarea de colț, este poate principalul factor care duce la scăderea numărului de indivizi.

DEFRIȘAREA PĂDURILOR

PĂDUREA TRĂIEȘTE ȘI E SUPĂRATĂ.....

În noaptea lină de vară, un sursur slab trece prin codrul adormit, numai poiana veghează cu ochiul ei de foc. Câteodată prin cununi întunecate, de deasupra vine o șoaptă de mâhnire, de departe, cine știe de unde, apoi trece înainte, se mistuie în noaptea frunzișurilor. În răstimpul de liniște, izvorăște din adâncuri, plângerea singuratică și duioasă a bufniței, ca o chemare omenească; apoi o tresărire abia simțită, o fâlțuire de aripi, un fior depărtat de frunzișuri. În ierburile ude de la marginea poienii pornește cârâitul înăbușit al unui cristel; după un răstimp o prepeliță țipă mai departe, alta răspunde mai aproape, un liliac trece ca un fulger negru prin roata rumenă a luminii. Tăcerea se întinde mai adâncă, greierii țârâie monoton în liniștea mare; îngânarea lor tristă pare că izvorăște din negura veacurilor. „Si iar vine o șoaptă plină de mâhnire ...” de departe, și bătrânul codru oftează, o bubuitură puternică și un alt liliac brăzdează ca o săgeată cerul aducând cu el întunericul total. Un țipăt rece se aude în depărtare, altul și mai rece din altă parte, și-ncă unul .... și-ncă unul, O CLIPĂ, O SECUNDĂ DE-AJUNS SĂ SCHIMBE ÎNTREGUL UNIVERS al pădurii .... și totul se preschimbă în piatră, iar tăcerea începe a se așeza victorioasă pe tronul întunericului. Fiorii reci ca gheața încep să-și facă loc printre obositele brațe ale tinerilor copaci. În neagra tăcere ce te-nspăimântă ramurile copacilor foșnesc ceva; ceva ce seamănă a glas omenesc, dar totuși e tăcere și tăcerea vorbește, se-aude din toate părțile o șoaptă, o-ngânare a tăcerii ce freamătă într-una șuieratul unui glas răgușit: "..... A venit clipa ce-o așteptam cu toții de mii de secole! Clipa răzbunării!!!" Când totul în jur te-ngrozește și orice vietate e prefăcută în stâncă neagră, tăcerea e mai asurzitoare decât orice zgomot, îți dă fiori .... fiori reci ce te-ngheață. Codrul nu mai oftează, ci e furios, iar realitatea te zdrobește mai rău ca niciodată, e crud, dar adevărat: e vie ...., da e vie, ... trăiește

....și are viață, are suflet.... dar nu e unul cald și bun ... e negru și rece .... ca lacrimile ei. Vorbește și e supărată, tăcerea ei vorbește și cere răzbunarea sufletelor copacilor distruși cu cruzime. De mii de ani pădurea a trăit veșnic în tăcere, a răbdat, a închis ochii și a suferit, dar acum totul s-a terminat. O NUUU!!! Nu!; e o liniște prea puternică în care ura și dorința de răzbunare trezește, din adâncul pământului, la viață o ființă: *Copilul* pădurii, prietenul vântului și al țipătului ce înspăimântă orice ființă umană: țipătul pustietății și al morții, ființa ce știe să asculte tăcerea, ce presimte primejdia, iar fiorul morții, ce adie aieva printre ramurile copacilor deoseamă cu timpul, nu-l înspăimântă și vede cu ochiul sufletului lumina întunericului.

În mijlocul pădurii, trezit la viață, *Copilul* cu durere în suflet vede imensa ură ce bântuie ținutul înghețat și pe mama sa, căreia sufletu-i pierise încetul cu încetul rămânând pustie, ura și necredința o omorâseră. Deodată înghețatul vânt începe să adie încercând să-i înghețe și inima *Copilului*, dar nu ... nu reușește căci inima Copilului e prea caldă. Acum el era îndurerat; destinul îl trimisese pe lume prea târziu căci pădurea dezbrăcase de mult haina iubirii. Deodată ca un fulger o idee îi străbate mintea și zicându-și că niciodată nu-i prea târziu, pleacă în căutarea florii dătătoare de viață și suflet, singura care nu putea fi ucisă de nici o umbră, nici un spirit, ci doar de un suflet cald ce-și pierde credința și iubirea... un suflet ca al Copilului. În liniștea întunericului încep să se audă foșnete și freamăte, trosnete și-apoi o lumină orbitoare ... și negură din nou. În față se zărește o cărare printre copaci, în spate o înfundătură.... e-un labirint, un labirint al pădurii bântuite de spirite malefice. Copilul cascadează ochii, încearcă să citească întunericul, dar deodată un vânt cald îl izbește în față și-l ghidează prin labirint unde găsește argintia floare dătătoare de viață și iubire. El se apleacă cu grijă și o culege cu sufletul plin de speranța că o va aduce la viață pe mama pădurii... iar floarea parcă-i și mai strălucitoare ca până acum. Fericirea nu dură mult căci vântul cald îl părăsise, acum trebuia să se descurce singur. În labirintul pierdut în timp și spațiu Copilul urmează drumul pe care-a fost născut să meargă spre a salva pădurea de ura ce-o domină.... Și totuși în zadar încerca mai multe drumuri căci niciodată ele nu duceau

undeva anume, încetul cu încetul văzând că nu găsește drumul cel bun prin labirint Copilul începea să își piardă speranța și floarea începea și ea să se ofilească. Orice drum urma acesta se înfunda, iar Copilul simțea cum pădurea se prăbușește și cu ea o dată și întreaga omenire. Vântul călduț reîncepe să adie și copacii formează o singură cărare la capătul căreia bolnava mamă își aștepta fiul cu brațele deschise. Plin de speranțe Copilul aleargă și sădește floarea la rădăcinile mamei pădurii. Deodată frunzele moarte încep să foșnească, vântul suflă și mai puternic, frigul și negura se-ntetesc mai rău. Copilul simte cum își pierde mama și floarea nu-și face efectul. Cu inima sfâșiată Copilul își sărută mama și lasă o lacrimă să cadă pe argintiile petale ale iubirii... o altă lacrimă cade și din ochiul bătrânei.

Copilul privește în ochii mamei ce-i erau plini de iubire și speranță, și deodată inima-i tresare.... presimte finalul ... a ajuns la capătul existenței sale și-și îndeplinesc datoria pentru care se născuse: să învețe pădurea să spere, să iubească și să dăruiască din nou. Vântul i-atinse buzele, iar sufletul i se sparse în mii de cioburi ... cioburi pure ce se transformară în raze de soare ce-alintă acum natura și-i mângâie viețuitoarele. Și totuși, labirintul prin care a mers Copilul luptându-se cu îndoielile și credința n-a fost găsit niciodată. Să fi fost doar o iluzie sau doar copacii conduși de ură au vrut sa-mpiedice Copilul sa ajungă la viața matură?!?

... Și totuși, speranța nu moare niciodată... poate spiritul Copilului încă mai trăiește, poate că acest Copil ești chiar tu... sau poate eu... sau poate el... niciodată nu e prea târziu să salvăm omenirea, să salvăm natura... să învățăm să trăim în pace și armonie cu ea... să o iubim și să o respectăm pentru că are atâtea de oferit... și e atât de primitoare... într-o lume dominată de stres ea ne ajută să ne relaxăm... ne ajută să creștem sănătoși... ne oferă oxigenul cel fără de care nu am putea supraviețui... are atâtea de oferit... păcat că noi nu știm să apreciem natura la justa ei valoare și o omorâm zi de zi aruncând gunoaie și tăind copacii... DOAR TU POȚI DECIDE DACĂ VREI SAU NU SĂ FII COPILUL... DOAR DE TINE DEPINDE ÎNTREAGA VIAȚĂ A OMENIRII... !!

Feraru Mihai Alexandru VIII A

ANUL I NR. 1, NOIEMBRIE 2008

Cuprins

<i>CALENDARUL EVENIMENTELOR ECOLOGICE .....</i>	<i>pag.3</i>
<i>ANIMALE OCROTITE – Pantera zăpezilor .....</i>	<i>pag.4</i>
<i>ANIMALE OCROTITE – Panda uriașă .....</i>	<i>pag.5</i>
<i>CURIOZITĂȚI DESPRE ANIMALE .....</i>	<i>pag. 6</i>
<i>GRĂDINA ȘCOLII – CARTEA NOASTRĂ DE VIZITĂ .....</i>	<i>pag. 7</i>
<i>COPACUL .....</i>	<i>pag.7</i>
<i>GLUME .....</i>	<i>pag.8</i>
<i>FLOAREA DE COLȚ – O STEA ÎN PERICOL .....</i>	<i>pag.10</i>
<i>DEFRIȘAREA PĂDURILOR .....</i>	<i>pag.11</i>

Din numărul următor:

*SE ACCELEREAZĂ TOPIREA GHEȚARILOR
CURIOZITĂȚI DESPRE ANIMALE
ORNITORINCUL - UN MAMIFER CARE FACE OUĂ
CUM AMENINȚĂ GUNOAIELE LUMEA VIE ?
CÂND PEȘTII NU MAI VIN
PLANTE OCROTITE – BUJORUL DE MUNTE*